

LA SAVIESA MISTERIOSA REVELADA PER L'ESPERIT SANT

de l'opuscle de sant BONAVENTURA, bisbe
sobre l'itinerari de la ment cap a Déu

Crist és el camí i la porta. Crist és l'escala i el vehicle, ell, que és «el propiciatori col·locat sobre l'arca de Déu i el misteri amagat des de tots els segles». Qui mira plenament de cara aquest propiciatori i el contempla suspès en la creu, amb fe, amb esperança i amb caritat, amb devoció, admiració, alegria, reconeixement, lloança i joia, aquest tal aconsegueix amb ell *la pasqua*, això és, el pas, ja que, servint-se del bastó de la creu, travessa el mar, surt d'Egipte i penetra al desert, on assaboreix el manà amagat, i descansa amb Crist en el sepulcre, com mort en l'exterior, però sentint el que Crist va dir al lladre que estava crucificat al seu costat: «Avui seràs amb mi al paradís».

Perquè aquest pas sigui perfecte, cal abandonar tota especulació d'ordre intel·lectual i concentrar en Déu la totalitat de les nostres aspiracions. Això és quelcom misteriós i secretíssim, que només pot conèixer aquell qui ho rep, i ningú no ho rep sinó aquell qui ho desitja, i no ho desitja sinó aquell que inflama en el més íntim el foc de l'Esperit Sant, que Crist va enviar a la terra. Per això diu l'Apòstol que aquesta saviesa misteriosa és revelada per l'Esperit Sant.

Si vols saber com s'acompleixen aquestes coses, pregunta a la gràcia, no al saber humà; pregunta al desig, no a l'enteniment; pregunta al gemec expressat en la pregària, no a l'estudi ni a la lectura; pregunta a l'Espòs, no al Mestre; pregunta a Déu, no a l'home; pregunta a la foscor, no a la claredat; no a la llum, sinó al foc que abrussa totalment i que transporta cap a Déu amb unció suavíssima i ardentíssims afectes.

Aquest foc és Déu, la fornall del qual, com diu el profeta, és a Jerusalem, i Crist és qui l'encén amb el fervor de la seva ardentíssima passió, fervor que només pot comprendre qui és capaç de dir: «La meva ànima ha triat la creu, els meus ossos han escollit la mort». Qui de tal manera estima la mort pot veure Déu, perquè és ben certa aquella afirmació de l'Escriptura: «Ningú no pot veure el meu rostre i continuar vivint». Morim, doncs, i entrem en la foscor, imposem silenci a les nostres preocupacions, imaginacions i de desigs; passem amb Crist crucificat «d'aquest món al Pare», i així, quan ens hagi mostrat el Pare, podrem dir amb Felip: «Això ens basta»; escoltem aquelles paraules dirigides a Pau: «En tens prou amb la meva gràcia»; exultem amb David, dient: «El meu cor i la meva cam es consumeixen per Déu, heretat meva eterna. Beneït sigui el Senyor des de sempre i per sempre, i que tot el poble respongui: Amén!».